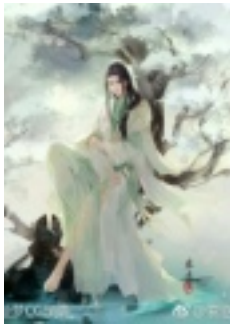

Tiểu Thế Tử

Contents

Tiểu Thế Tử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11: Phiên Ngoại	22

Tiểu Thế Tử

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, Linh dị thần quái, Ngọt ngào, Đoàn văn, HECP: Nhút nhát ngơ ngác, ăn nói vụng v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-the-tu>

1. Chương 1

Trans: Hàn Du

Tất cả mọi người không thể nào biết được thế giới trong mắt tiểu thế tử là như thế nào. Từ nhỏ tiểu thế tử liền phát giác mình không giống như mọi người, tựa hồ có thể thấy được yêu ma quỷ quái mấy thứ linh tinh.

Ngay từ đầu tiểu thế tử rất sợ, sợ mấy thứ này thương tổn hần, cũng sợ bí mật của mình bị người khác phát hiện, cho nên luôn giả bộ như không nhìn thấy. Tỉ dụ cho dù có thấy một tên quỷ không đầu nằm dài trên bàn ăn cơm, hần cũng có thể nhìn sang mẫu thân mà cười tươi roi rói.

Dần dần tiểu thế tử trưởng thành, phát hiện ra quỷ quái này nọ không hãm hại mình, thêm nữa là tuy hần có thể nhìn thấy, nhưng rốt cuộc là chỉ nhìn được, chứ nghe không được mà chạm vào cũng không được.

Tiểu thế tử tâm trạng thoải mái, giống như thân thể có hộ pháp phò trợ, chân run rẩy, chuẩn bị cùng quỷ tâm sự, đương nhiên là vào thời điểm không có ai khác.

Đối tượng mà Tiểu thế tử lần đầu tiên thu hết dũng khí đến bắt chuyện là một lão quỷ ngụ trong phủ. Lão quỷ mặt mày hiền lành, chỉ là không còn tứ chi, thoát nhìn có chút quỷ dị.

“Lão nhân gia, người có thể nghe được ta nói chuyện không?” Tiểu thế tử tuy gan dạ nhưng lúc bắt chuyện vẫn không khỏi lúng túng, ngữ khí không tự nhiên mà trở nên dè dặt.

Lão quỷ mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn tiểu thế tử, miệng run rẩy phun ra một câu: “#? /! @*”

Tiểu thế tử: “.....”

Đúng vậy, tiểu thế tử chán nản phát hiện tuy quỷ có thể nghe hiểu chính mình đang nói cái gì, nhưng ngược lại hần nghe không hiểu quỷ đang nói gì, nói đúng hơn là nghe không được, mà cũng phải, nếu tất cả mọi người có thể nghe được quỷ nói chuyện với nhau, nhất định sẽ sợ chết.

Vì thế tiểu thế tử cố học cách đọc môi, còn lão quỷ ở một bên vừa cười tủm tỉm vừa bay lượn. Ban đầu tiểu thế tử đọc không thông, thậm chí còn xuyên tạc ý tứ mà lão quỷ biểu đạt.

Lão quỷ luôn bị bộ dáng chật vật của tiểu thế tử chọc đến phát cười ha ha, càng làm cho tiểu thế tử thêm rối rắm.

Tiểu thế tử thật nhanh cũng đọc được môi, đặc ý dò dặt mà khoe khoang với lão quỷ, sức nhớ tới lão quỷ vẫn luôn bay theo bên cạnh mình, khoe xong thì mới thấy quá dần.

Lão quỷ nói cho tiểu thế tử biết, trên thế giới này có thật nhiều loại quỷ. Quỷ bình thường sẽ không đả thương người, lệ quỷ vốn cũng không đụng tới người nhưng mà lệ quỷ ngẫu nhiên có thể hiện hình, nếu có thể hù chết một, hai người thì tu vi của lệ quỷ sẽ tăng mạnh.

Còn nói lý do trở thành quỷ đều là bởi vì có chấp niệm, chấp niệm mà quá sâu sẽ thành lệ quỷ. Đối với quỷ bình thường, chấp niệm mà tan thì liền đi đầu thai, còn đối với lệ quỷ, chấp niệm không còn thì cũng tan biến theo.

“Nếu như có lệ quỷ không hại người, mà chấp niệm bị tan đi thì cũng sẽ bị tan biến giống như lệ quỷ thích hại người hay sao?” Tiểu thể tử cau mày, trong lòng thấy buồn buồn, “Quỷ không có hại người thì tại sao số phận lại thảm như vậy.”

Lão quỷ vẫn cười như cũ, chỉ là ý cười phai nhạt rất nhiều, “Ai mà biết được, đại khái là việc này do trời cao quản, bản thân chỉ nghĩ xử trí việc đơn giản là được.”

Tiểu thể tử đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngừng đầu hỏi lão quỷ: “Vậy còn người? Người là loại quỷ gì?”

Lão quỷ cười hắc hắc, xen lẫn chút tinh quái bí hiểm, “Ta là quỷ bình thường thôi, chấp niệm rất đơn giản.”

“Là cái gì a?” Tiểu thể tử tò mò mà hỏi tới. Lần này lão quỷ lại không trả lời vấn đề, mặc cho tiểu thể tử hỏi đi hỏi lại thế nào, lão nhất quyết không đáp. Tiểu thể tử bực vô cùng, hừ một tiếng chạy biến ra ngoài.

Đương nhiên không thấy được lão quỷ cứ thế nhìn chăm chú thân ảnh tiểu thể tử rời xa thật xa, mãi cho đến khi không thấy nữa, sau một lúc lâu mới khẽ phát ra một tiếng than nhẹ, “Đứa nhỏ ngốc, chấp niệm của ta là người a.

Người muốn nghe thì nghe không được, người muốn nói rồi cuộc lại không chịu nói.

2. Chương 2

Trans: Hàn Du

Tiểu thể tử chạy ra khỏi thể tử phủ, quay đầu lại trước cửa nhà mình còn làm mặt quỷ. Hai thị vệ canh cửa hai mặt nhìn nhau, thấy tiểu thể tử chưa mang theo người hầu nên gắng hỏi: “Thế tử chính là muốn xuất phủ?”

Tiểu thể tử lúc này mới phát hiện bên người chưa đem theo ai, nhưng cũng không muốn có người đi theo quấy rầy, “Như vậy đi, người mau theo ta xuất phủ, nhưng không cho người đến gần ta quá.”

Trong thể tử phủ ai mà chẳng biết tiểu thể tử nhiều mưu mô, thị vệ bị chỉ định xoa xoa mồ hôi chưa kịp rịn ra trên trán, chỉ biết cúi đầu đáp ứng.

Tiểu thể tử vừa lòng gật gù, ngừng đầu ưỡn ngực giống như chú gà trống nhỏ vừa mới thắng trận, nhanh chân rời phủ. Thị vệ được đồng bạn ném cho một ánh nhìn đầy thông cảm rồi ủ rũ cụp đuôi, bám theo tiểu thể tử.

Vốn tưởng rằng sẽ bị tiểu thể tử chơi xấu, thị vệ trong lòng nơm nớp lo sợ, sau lại phát hiện chỉ là tự mình dọa mình. Tiểu thể tử không hề nghịch ngợm như trong lời đồn đãi, trên thực tế tiểu thể tử ngoan cực kỳ!

Tiểu thế tử luôn chú ý vị trí của thị vệ, tầm mắt không rời khỏi y, thậm chí lúc y thất thần, tiểu thế tử cũng không quấy rầy, vẫn nghiêng đầu lắng lắng mà chờ y đi theo.

Tiểu thế tử thoạt nhìn mềm mại, phúng phính, bộ dáng ngoan ngoãn như thế sao có thể làm chuyện xấu được? Thị vệ dần dần giảm bớt đề phòng.

Kỳ thật nói đến lời đồn đãi không hay này, chính là một sự hiểu lầm, tiểu thế tử không hề có ý ăn hiếp hạ nhân. Nguyên bản là có lần hắn thấy một tỷ nữ bưng trà bánh sắp đi ngang qua chỗ một tên quý không đầu đang ung dung nằm phơi nắng.

Dù biết sẽ không đụng đến quý kia được, tiểu thế tử vẫn nhin không được ra lệnh cho tỷ nữ: “Không được nhúc nhích!”

Tỷ nữ đứng lúc vừa nhắc chân lên, nghe lệnh tiểu thế tử liền lập tức không dám động, thân thể chẳng may mất thăng bằng, lão đảo liền té ngã trên mặt đất, tiếp đó vang lên thanh âm loảng xoảng, chén trà vỡ nát đầy đất.

Thanh âm này đánh thức quý không đầu, sau khi liếc về hướng tỷ nữ một cái, gã liền dịch chuyển ẩn mình vào bóng râm, chỉ còn lại tỷ nữ nước mắt vẫn rơi lã chã, sợ mình sẽ bị đuổi ra khỏi phủ.

Tiểu thế tử cảm thấy thực áy náy, nghiêm túc nói lời xin lỗi, tỷ nữ kia vội ngưng khóc thút thít, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn hắn.

“Chuyện này, ta sẽ nói với cha không được phạt người, người yên tâm đi.” Nói xong tiểu thế tử còn tươi cười rạng rỡ với tỷ nữ.

Toàn bộ thế tử phủ không ai không biết người được thương yêu nhất chính là tiểu thế tử. Không chỉ có thế tử gia cùng thế tử phi, mà cả thế tử cũng hết mực cưng chiều đệ đệ ruột thịt này của mình.

Cho nên chỉ cần tiểu thế tử làm nũng một hồi, thế tử gia cũng không còn để tâm mà trách tội tỷ nữ nhỏ trong phủ làm gì.

Lúc đầu thì không ai quan tâm lắm, về sau loại chuyện như thế này lại xảy ra nhiều, thế là có lời đồn tiểu thế tử chơi xấu thích ăn hiếp hạ nhân. Tuy nói vậy, nhưng cũng chẳng ai đành lòng trách tội tiểu thế tử, bởi vì sau khi nhận lỗi về mặt tươi cười của tiểu thế tử thật sự quá đáng yêu đi!

Tiểu thế tử lúc này đang đi mua sắm, liền nhìn thấy một gã quý lạ bay bay bên cạnh than phiền.

“Một cái ngọc bội dỏm thế này mà đòi bán mười lượng, người sao không đi ăn cướp luôn đi! Loại ngọc này giá trị nhiều nhất chỉ có tám lượng!” Gã quý kia rõ ràng hai mắt đều bị khoét đi, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ, mặt gã tỏ vẻ coi khinh liếc về phía ngọc bội.

Chỉ là không còn trông mắt thành ra nhìn không ra là gã đang xem thường thôi.

Tiểu thế tử cười hắc hắc, lão bản có chút ngơ ngác không hiểu, nên hỏi lại lần nữa: “Thế tử, ngài có muốn xem ngọc này?”

Ho nhẹ một tiếng, tiểu thế tử làm bộ làm tịch sờ sờ cằm, “Ngọc của người giá trị nhiều nhất chỉ có tám lượng thôi, đến bốn thế tử mà cũng dám lừa sao!”

Tiểu thế tử trừng lớn hai mắt, mang bộ dáng cực kỳ dọa người.

Lão bản lập tức kinh sợ quỳ xuống, “Tiểu nhân không dám! Không dám, tám lượng, à không không không, khối ngọc này tiểu nhân xin dâng cho ngài, thỉnh cầu thế tử tha cho tiểu nhân.”

Tiểu thế tử cầm ngọc bội trong tay ngắm nghía, môi cong lên cười, “Hảo a, bốn thế tử hào phóng tha thứ cho người.”

Nụ cười kia thập phần câu dẫn, làm tim người nhoi nhói.

Tác giả có lời muốn nói:

Thị vệ: Tiểu thế tử thật đáng yêu nha, làm người nhớ nhung.

3. Chương 3

Trans: Hàn Du

Trong ngực thị vệ tự nhiên tim nhảy ầm ầm, nếu không phải trong tay cầm quá nhiều đồ, thì y đã tính dùng tay che lại ngực, ý đồ ngăn không cho tim nhảy rút ra ngoài.

Có phải y sinh bệnh rồi không? Thị vệ lo lắng nghĩ như vậy, tiếp theo liền thấy tiểu thế tử đi đến trước mặt mình, trong lòng bàn tay là một khối ngọc, chính là khối ngọc mà vừa rồi thế tử được lão bản tặng, không tốn chút ngân lượng nào.

“Ày, cho người khối ngọc này, xem người khổ cực như vậy cũng nên thưởng.”

Tiểu thế tử cười đến thật đáng yêu a, bất giác thị vệ nhận thấy ý nghĩ của mình có chút điếm đại nghịch bất đạo.

Nhưng kỳ thật y vẫn rất muốn nhận khối ngọc kia từ tay tiểu thế tử! Cuối cùng y cũng nhận lấy.

Nếu ngay lúc này có gương đồng đưa cho y ngắm, thì y mới thấy được chính mình hiện đang cười toe toét đến ngu, chính là không có, cho nên y không biết gì cả, thậm chí còn tưởng rằng phong thái mình vẫn còn chừng chạc, đường hoàng lắm!

Tiểu thế tử nhìn bộ dáng này của y thấy ghét vô cùng, đem ngọc tặng thị vệ rồi lại vui vẻ tiếp tục quay đi dạo phố, còn thị vệ đáng thương phía sau, bị các loại đồ dè bẹp suýt chết.

Đại khái là bởi vì cưng chiều tiểu thế tử quá mức, nên thế tử phi chưa bao giờ cho phép tiểu thế tử đơn độc đi ra ngoài chơi, vừa ra khỏi cửa cần phải mang theo bốn, năm thị vệ, cộng thêm ba nô tài, bằng không thì thế tử phi không yên tâm.

Tiểu thế tử thì lại không thích nhiều người như vậy đi theo hắn, cuối cùng làm tâm tình đi chơi đều mất, nếu không phải lần này chạy đi quá vội vàng, e là đã bị một đám hạ nhân đuổi theo rồi.

Thị vệ này thì không lỗi nhải khuyên mình, cũng không gây trở ngại cho mình, thậm chí còn có thể bắt hắn mua điểm tâm, cho nên đây là lần đầu tiên tiểu thế tử dạo chơi vui vẻ đến như vậy, thành ra khó tránh khỏi có phần vượt quá giới hạn.

Nhìn đến sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, tiểu thế tử đột nhiên muốn chèo thuyền qua hồ, tiểu thế tử không chút đắn đo, nghĩ làm liền làm.

Bước lên đầu thuyền hít sâu một hơi, đều nghĩ thấy mùi hương thơm ngát, quay người lại đột nhiên đối diện một đôi mắt cười như không cười, một bạch y nam nhân dựa vào bến tàu bên cạnh, âm thầm đánh giá tiểu thế tử.

Nếu không phải nhìn thấy trên bụng nam nhân khoét một lỗ lớn máu me đầm đìa, tiểu thế tử thậm chí sẽ cho rằng tên này chắc là tiểu tặc muốn ăn trộm tiền của mình.

“Người nhìn thấy ta?” Nam nhân đột nhiên lên tiếng, thiếu chút nữa dọa tiểu thế tử té vào trong hồ.

Nhìn thấy thì sao? Không nhìn thấy thì sao? Tiểu thế tử thu hết dũng khí, lẩm bẩm hai tiếng.

“Ồ ừm.”

Nam nhân, à không, chuẩn xác mà nói là nam quý, tựa hồ đối với tiểu thế tử thực cảm thấy hứng thú, “Người nhỏ tuổi như vậy, người nhà người sao lại bỏ mặc người một mình chạy ra đây?”

“Ha ha, ta không có nhỏ tuổi đâu, ta đã vấn tóc* rồi nha!” Tiểu thế tử thập phần đắc ý tiết lộ tuổi của mình, không hề che giấu vẻ khoe khoang.

(vấn tóc: theo quan niệm của người Trung Quốc xưa, nam hài đã búi tóc chỉ tuổi tác từ 15 đến 20 tuổi.)

Nam quý chỉ cười nhẹ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Thị vệ sau khi sắp xếp đồ đạc ổn thỏa thì chạy ra bến tàu tìm tiểu thế tử, tình cờ nghe tiểu thế tử hùng hồn khoe một câu mình đã vấn tóc.

Vừa buồn cười, lại vừa nghi hoặc, tiểu thế tử đang cùng ai nói chuyện a?

Lúc đến nơi liền thấy tiểu thế tử lập tức ngậm miệng không nói lời nào, giống như là sợ mình phát hiện ra bí mật gì đó, ánh mắt hẩn rõ ràng đang tránh né, vì thế thị vệ có chút tâm tình không vui.

Y không biết vì sao mình không vui, y cũng không có quyền không vui, ai nha, dù sao không vui chính là không vui!

Tác giả có lời muốn nói:

Thị vệ: Bốn Bảo Bảo có chút tâm tình, bốn Bảo Bảo không vui nha!

4. Chương 4

Trans: Hàn Du

Bị nam quý quấy rầy mất hết hứng thú, tiểu thế tử du thuyền trên hồ không lâu sau liền lên bờ, nam quý dọc đường đi đều bám theo sau tiểu thế tử, cũng may nam quý này mang dung mạo tuấn mỹ, chứ có ai mà muốn đang lúc chơi đùa vui vẻ, quay đầu thì thấy một tên quý máu me đầm đìa a.

Cuối cùng tiểu thế tử cảm thấy không có tâm tình, cũng hết giận đối lão quý, lúc này mới chậm rì rì trở về phủ, hẩn không biết rằng thế tử phủ lúc phát hiện hẩn biến mất, đã huy động tất cả hạ nhân đi tìm. Sau khi hồi phủ, tiểu thế tử bị thế tử phi ôm chặt lấy vào ngực, thế tử phi đau lòng lắm, từ đầu đến chân cẩn thận xem xét tiểu thế tử không có vết thương gì rồi mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lo lắng, hãi hùng lâu như vậy, thế tử phi hiển nhiên trong lòng không khỏi nổi giận, nhưng lại không đành lòng trách tội tiểu nhi tử đáng yêu của mình, vì thế liền đem lửa giận chuyển hết lên thị vệ này giờ vẫn quỳ trên mặt đất, “Người thân là gác cổng sao không biết ngăn tiểu thế tử lại? Huống hồ lúc tiểu thế tử ra ngoài cũng không phái người thông báo một tiếng, người có mưu đồ gì?!”

“Tiểu nhân biết sai.” Thị vệ vốn là người không khéo ăn nói, chỉ có thể nghèn nghẹn nói ra lời này, mặt khác đều không thêm một lời giải thích.

Nam quý đứng bên người thị vệ, tay đặt lên đầu vai y, bộ dáng giống như hảo huynh đệ mà thốn thức hai tiếng, “Người phải xem tình hình như thế nào chứ, nói thêm một, hai câu van xin tha thứ, thế tử phi không chừng liền nguôi ngoai, cứ cứng nhắc như vậy ngược lại càng khơi mào lửa giận a.”

Quả nhiên thế tử phi không những không nguôi giận ngược lại càng thêm phần nộ, tiểu thế tử vội vàng, hấp tấp kéo tay thế tử phi mà giải thích: “Nương, là ta đột nhiên chạy ra ngoài, bọn y không kịp ngăn ta lại. Nương, người cũng đừng sinh khí.”

Ngày thường chỉ cần tiểu thế tử làm nũng một chút là sự tình êm xuôi, thế nhưng lần này thế tử phi lại tỏ ra kiên định vô cùng, “Không được, người tới! Mang y xuống, đánh hai mươi đại bản cho ta!”

Quản gia có chút đau lòng lôi kéo thị vệ ra ngoài, thị vệ ngược lại không hề giãy giụa, chỉ là trước khi rời đi khẽ nhìn tiểu thế tử, không nói thêm gì rồi đứng dậy đi lãnh phạt.

Nam quý bay tới trước mặt tiểu thế tử, “Hắc hắc, tiểu gia hỏa, người cứ như vậy trơ mắt mà nhìn y bị đánh?”.

Tiểu thế tử sốt ruột cứ như châu chấu bị thiêu trên lò lửa, thận trọng kéo góc áo của thế tử phi, sau đó bị thế tử phi trừng mắt đe dọa, rõ ràng lần này thế tử phi nổi giận thật rồi, tiểu thế tử trong lòng thấy ủy khuất cực kỳ.

Nghe bên ngoài cửa vang lên từng tiếng đại bản, tiểu thế tử áy náy không dám ngẩng đầu, nếu như không phải tại mình phát cáu với lão quý, mình cũng sẽ không chạy đi chơi như vậy, thị vệ cũng sẽ không vì vậy mà bị phạt.

Nam quý như nhìn thấu ý nghĩ của tiểu thế tử, thần sắc có chút băng lãnh, “Hối hận a, là thứ vô dụng nhất trên đời này.”

Thị vệ ở bên ngoài dù bị đánh cũng không kêu rên một tiếng, âm vang phát ra là do gậy gộc va chạm vào da thịt, nhưng tiểu thế tử khi nghe liền cảm thấy đau xót vô vàn, giống như bị đánh vào trên người của chính mình vậy.

Thị vệ thực mau được người khác đỡ trở về, thế tử phi cũng xem như hết giận, sau khi nghe tiểu thế tử cam đoan hết lần này đến lần khác sẽ không tái phạm nữa, mới ưu tư rời đi.

Tiểu thế tử lau mặt, trở lại gian phòng của mình tìm gì đó, nam quý đương nhiên không chịu buông tha cơ hội trêu đùa tiểu thế tử cũng bám theo, sau đó liền chạm mặt lão quý.

Lão quý nhìn thấy nam quý thì sắc mặt đại biến, trực tiếp bay tới che chắn trước mặt tiểu thế tử, trầm trọng hỏi tiểu thế tử, “Người làm sao lại mang quý về phủ.”

Tiểu thế tử thực ủy khuất, “Gã nhất quyết cứ bám theo, ta cũng không còn cách nào a.”

Lão quỷ than nhẹ một tiếng, đương lúc nam quỷ cười như không cười, mới nói ra nguyên nhân kiêng kỵ.

“Gã là lệ quỷ.”

5. Chương 5

Trans: Hàn Du

Nam quỷ khê cười, không nhiều lời chỉ liếc mắt nhìn lão quỷ một cái, tiểu thể tử có chút sững sờ, “Chẳng phải người nói lệ quỷ chỉ có thể hiện thân dọa người hay sao? Gã có dọa được ta đâu.”

Lời này của tiểu thể tử làm lão quỷ mắc nghẹn, còn nam quỷ nghe xong bật cười ha ha, nói thẳng tiểu thể tử là người thú vị nhất hắn từng gặp qua.

Tiểu thể tử thấy bọn họ hai người thật ngốc, lại vui đầu kiếm đồ mình muốn, thực mau liền tìm được, vui vẻ ra mặt.

“Kim sang được*?” Nam quỷ nhìn đồ vật trong tay tiểu thể tử, thần sắc mang theo vẻ cô đơn, nhưng chỉ lóe qua thật nhanh rồi bị che lấp dưới tiếng cười vang, “Người thật ra là người có tâm.”

(Kim sang được: một loại được phẩm chuyên chữa trị tổn thương do bị té ngã, bị đánh hay do gươm đao sát thương. Giúp giảm đau, cầm máu, tránh cho vết thương bị mưng mủ.)

Lão quỷ hừ một tiếng, quay sang nhìn tiểu thể tử đầy triu mến.

Đến đêm, tiểu thể tử giấu kim sang được trong lòng ngực, lén lút chạy đến khu phòng ở của hạ nhân, nguyên bản thị vệ và một thị vệ gác cổng khác cùng trụ tại đây, nhưng thị vệ kia sợ mình ngủ không đàng hoàng, đụng đến miệng vết thương của y, cho nên tạm thời đi sang phòng của hạ nhân khác, nhường hẳn phòng này cho một mình thị vệ.

Tiểu thể tử đẩy cửa vào làm thị vệ tỉnh giấc, sau khi nhận ra tiểu thể tử, thị vệ kinh ngạc không thôi.

Tiểu thể tử khuôn mặt đỏ bừng, ấp úng xin lỗi, thanh âm nhỏ như muỗi vo ve bên tai, sau đó lấy ra lọ kim sang được giấu trong ngực, “Người bị thương không thể động, để ta giúp người bôi được a.”

Nhìn đến ánh mắt trong sáng của tiểu thể tử, thị vệ lập tức bật dậy, không may đụng phải miệng vết thương, đau đến hít hà một hơi, rõ ràng lúc đối diện với thể tử phi, y giữ vẻ mặt không đổi sắc, trấn định tự nhiên, nửa ngày thả không ra một cái rắm, nhưng trước mặt tiểu thể tử, vẻ điềm tĩnh kia tựa như bị chó nhà ai ăn mất, lập tức biến đâu không thấy.

Thị vệ khẩn trương thành ra nói chuyện không lưu loát, “Không... Không không, tiểu thế tử thân phận cao quý, làm sao có thể nhìn người thô kệch như ta...m...”

Thị vệ đích thực không khéo ăn nói, bình thường tùy tiện sẽ nói thẳng ra là cái mông, chính là trước mặt tiểu thế tử, chữ “mông” kia chẳng hiểu sao lại nói không nên lời.

“Cái gì a?” Tiểu thế tử đôi mắt mở thật to, trên mặt vẫn còn nét trẻ con, tròn tròn mềm mềm vô cùng khả ái, làm thị vệ hồn phách thất lạc.

Tiểu thế tử thấy thị vệ không trả lời mình, nhú mày, nghĩ nghĩ nếu đối phương không làm, chi bằng ta đây động thủ thì việc mới xong được.

(sơn bất tỵ ngã, na ngã tiện tỵ sơn:tại hoàn cảnh khách quan không cải biến được, con người cần phải thay đổi quan niệm chủ quan của mình.)

Nghĩ là làm, tiểu thế tử thừa dịp thời điểm thị vệ còn thất thần, dứt khoát xóc chân y lên, hai bờ mông tròn trịa bị đánh đến ửng hồng cứ như vậy mà lộ ra ngoài.

Tiểu thế tử cũng là lần đầu tiên thấy thân thể người khác ngoài chính mình, tức khắc sắc mặt đỏ bừng như tôm lược, tay chân luống cuống không biết để chỗ nào.

“À ừ..... Đây thật là.....”

Thị vệ cũng kịp phản ứng lại, mấp máy môi tựa hồ muốn nói gì, cuối cùng đắp lại chần trước, bộ dáng thập phần bình tĩnh, vững vàng, cứ như chưa hề bị người ta nhìn thấy mình lỏa lồ bao giờ.

Tiểu thế tử không kiên trì muốn thoa được cho y nữa, bèn đặt kim sang được ở đầu giường của thị vệ, suy nghĩ một chút rồi nói thẳng ra ý mình, “Ta muốn nhận ngươi làm thiếp thân thị vệ*, ngươi có nguyện ý không?”

(thiếp thân thị vệ: thị vệ trực tiếp theo bảo vệ bên mình)

Những lời này thị vệ nghe được thực rõ ràng, đồng thời cứ như không nghe được cái gì, thị vệ lúc này chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập một cách nặng nề, “bùm bùm” thật mạnh nện lên màng nhĩ, hoàn toàn không nghĩ đến việc trả lời, trong lòng vui sướng đến mức muốn bay lên trời.

Rất lâu sau đó, lâu đến mức tiểu thế tử cho rằng hẳn không thích ở bên mình, đang muốn phát hỏa thì mới nghe được y trình trọng đáp một chữ “hảo”.

Tiểu thế tử thấy y đáp ứng mình rồi cũng không ở lại lâu, hí ha hí hửng đi ra ngoài.

Thị vệ sờ sờ khoe miệng của mình đang giương lên, ai nha? Vì cái gì mà ta cao hứng như vậy a?

Chẳng lẽ bởi vì thiếp thân thị vệ của tiểu thế tử so thị vệ gác cửa được phát tiền công nhiều hơn a?

Tác giả có lời muốn nói:

Thị vệ: Tiểu thế tử nhìn thấy m...

Tiểu thế tử: m?

Thị vệ: ummmmm

6. Chương 6

Trans: Hàn Du

Lần trước thế tử phi là thực tức giận, hiện tại không còn nữa, nên tiểu thế tử mà xin cái gì hiển nhiên đều được thế tử phi đáp ứng, thế là thị vệ danh chính ngôn thuận trở thành thiếp thân thị vệ của tiểu thế tử.

Thị vệ phát hiện tiểu thế tử thường thường thích nói chuyện một mình, nhưng nghe kỹ một chút, cứ như là đang đối thoại cùng với người nào đó vậy.

Nhưng... là người nào a?

Thị vệ run run, thu hết dũng khí hỏi nhỏ tiểu thế tử, tiểu thế tử thật khâm phục khả năng quan sát của y, chỉ vậy thôi mà đã phát hiện ra điều kỳ quái, sau đó lại xoắn xuýt không biết có nên nói thật cho y hay không.

Lão quỹ đương nhiên không muốn tiểu thế tử chịu khổ sở, theo ý kiến lão là đừng nói.

Nam quỹ thì vốn thích xem trò vui, không ngại rắc rối, cho nên luôn xúi giục tiểu thế tử mau mau nói ra, giữ bí mật một mình rất khó chịu a.

Nam quỹ và lão quỹ đôi bên nhìn nhau thấy ngứa mắt vô cùng, thế là xông vào đánh nhau. Đây cũng không phải lần đầu tiên bọn họ đánh nhau, thành ra tiểu thế tử chẳng còn kinh sợ nữa. Đừng nhìn lão quỹ lớn tuổi mà khinh thường, thực chất lão ngang tài ngang sức, không hề thua kém nam quỹ chút nào, ngay lần đầu nhìn thấy lão quỹ ra chiêu, tiểu thế tử đã hết sức sùng bái rồi.

Tuyệt thế cao thủ!

Tiểu thế tử nguyên bản không muốn nói, nhưng thị vệ hỏi tiếp một câu khiến hắn nhin không được, kể ra toàn bộ sự thật.

“Chẳng lẽ thế tử trước nay vẫn luôn giấu ở trong lòng, không cảm thấy khó chịu sao?”

Khó chịu a! Làm sao có thể không khó chịu!

“Kỳ thật từ nhỏ ta có thể thấy quý.” Tiểu thế tử nói xong, liếc trộm sang thị vệ một cái, thấy mặt hắn không đổi sắc mới tiếp tục nói, “Trong phòng ta ngụ một lão quý không có tứ chi cùng một nam quý trên bụng bị hỏng một lỗ lớn.”

Thị vệ vẫn như cũ mặt không đổi sắc.

Nam quý tấm tắc lấy làm lạ, người mà nghe được có quý còn giữ bình tĩnh như vậy thật sự rất hiếm thấy, vì thế nam quý bay tới sau lưng thị vệ, nhìn đến dáng đứng ngay đơ bất động của thị vệ chợt cười to ra tiếng.

Nguyên lai không phải không sợ, mà là đã bị dọa đến hồn xiêu phách lạc mất rồi.

Tiểu thế tử không hiểu nam quý cười cái gì, còn nam quý cũng chẳng định nói cho hắn biết, bất quá tiểu thế tử nhìn thị vệ không sợ chút nào thì cao hứng ghé gôm, cảm thấy rất cuộc đã có người chia sẻ bí mật với mình.

“Người đừng lo, lão quý tuy là quý, nhưng kỳ thật rất hiền hòa, lão cũng rất thương ta nha.” Tiểu thế tử dừng một chút còn nói thêm, “Mà nam quý thì...”

Nam quý trừng mắt uy hiếp tiểu thế tử, làm hắn rụt rụt cổ, lựa lời hay ý đẹp mà giới thiệu, “Nam quý đáng dập ngọc thụ lâm phong*, tiêu sái* lỗi lạc, đừng nói nữ tử, ngay cả ta cũng bị động tâm, hơn nữa phong thái hắn phi phàm như vậy, lúc còn sống nhất định là một nhân vật nổi tiếng nha!”

(ngọc thụ lâm phong: dung nhan xinh đẹp tựa như ngọc, thanh tú, mỹ lệ.

tiêu sái: thân sắc cử chỉ tự nhiên, phóng khoáng, không câu nệ, không khô khan.)

Nam quý vừa lòng gật gù, tiểu thế tử tự nhiên cảm thấy mình có biệt tài nói hươu nói vượn rất lưu loát a.

Thị vệ thì lại không cao hứng lắm, “Ngay cả thế tử cũng bị động tâm sao?”

“Hử? À ừm.” Tiểu thế tử đột nhiên bị chất vấn đến ngẩn cả người, ngây ngốc gật gật đầu.

Có thể đẹp đến cỡ nào chứ, không phải chỉ có một cái mũi, hai con mắt thôi sao, thân là nam nhi lớn lên đẹp mắt để làm gì a.

Thị vệ càng nghĩ càng thấy mình nghĩ không sai, càng nghĩ càng thấy sinh khí thay cho tiểu thế tử.

Nam quý xem biểu tình của thị vệ như vậy, tự khắc minh bạch tất cả, hừ cười một tiếng, không rõ là hàm mộ hay là chán ghét y.

Quay đầu hỏi nhỏ tiểu thế tử: “Người có muốn biết chuyện xưa của ta hay không?”

“Chuyện xưa của người?” Tiểu thế tử mờ mịt, còn lão quý thì sắc mặt đột biến, vội vàng ngăn lại nam quý, “Người không muốn sống nữa thì ta mặc kệ người, nhưng người không thể ép buộc tiểu thế tử tán niệm giúp người.”

Lão quý quay đầu giải thích cho tiểu thế tử: “Nếu như người biết được nguyên nhân vì sao gã biến thành quý, người nhất định phải thay gã xóa tan đi chấp niệm, đây là quy định, nếu không người sẽ bị trời phạt.”

“Thế nhưng lệ quý một khi không còn chấp niệm chẳng phải sẽ...” Tiểu thế tử còn chưa nói hết, nam quý đã thừa nhận rõ ràng một câu.

“Đúng vậy.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu thế tử: Nam quý mỹ mạo xinh đẹp nha!

Nam quý hài lòng gật đầu.

Thị vệ lầm bầm: Có thể đẹp tới cỡ nào a, nhất định bề ngoài gay bên trong cũng gay, ghét!

7. Chương 7

Trans: Hàn Du

Nam quý thời điểm vẫn còn là người, một thân võ nghệ tung hoành giang hồ, có lần đi ngang qua sơn trại nọ, nhìn thấy sơn trại Đại vương đoạt người về làm áp trại phu nhân, vốn dĩ không để mắt đến loại sự tình

này, nhưng gã chợt phát hiện người bị đầu lĩnh sơn trại bắt về là một tiểu thiếu gia da mịn thịt mềm.

Ồ hay, điều này khiến nam quý cảm thấy hứng thú hết sức, tiện tay giải cứu luôn vị tiểu thiếu gia kia, không nghĩ tới đầu lĩnh sơn trại hóa ra vô cùng coi trọng tiểu thiếu gia, cầu xin nam quý đừng gây thương tổn cho người kia, nam quý muốn cái gì, vàng bạc châu báu gì đều sẽ dâng cho.

Nam quý tâm địa thật ra cũng tốt, chỉ là có cái tật xấu, nhìn dáng vẻ người khác chật vật gã càng muốn trêu chọc, cho nên nam quý bỏ ngoài tai lời cảnh cáo của đầu lĩnh sơn trại, mang theo tiểu thiếu gia đi mất.

Chuyện về sau tựa như chuyện cổ truyền lưu trong dân gian, nam quý chẳng biết tại sao cùng tiểu thiếu gia này dây dưa nảy sinh tình cảm, thế là hai người cả ngày sờ sờ soạng soạng, ngọt ngọt dính dính, làm người ngoài nhìn vào phát ớn, không khỏi nổi da gà.

Thường thường chuyện kể đến đây thì đã kết thúc mỹ mãn được rồi, nhưng mà nam quý hiện tại trở thành quý, thực tế hiển nhiên không phải là một kết cục tốt đẹp.

Đầu lĩnh sơn trại kia đau xót vì mất đi người thương, thập phần phần nộ, kiên quyết truy đuổi tới tận cửa, gặp phải hai người họ tình chàng ý thiếp mặn nồng liền phát hỏa ngạt trời, điên cuồng muốn giết chết cả hai.

Võ công của nam quý vốn không thấp, đầu lĩnh sơn trại đánh không lại, rốt cuộc bỏ chạy trốn chết, nam quý vốn dĩ cho rằng mọi chuyện đã êm xuôi, phát hiện chính mình suy nghĩ quá lạc quan.

Hắn cuối cùng bị tiểu thiếu gia tự tay giết chết, sau khi đâm một đao còn chưa đủ, lại còn xoáy thêm một vòng, nam quý đến giờ vẫn chưa hiểu vì sao tiểu thiếu gia vừa khóc nức lên từng hồi lại vừa muốn đâm chết gã.

“Vậy chấp niệm của ngươi không phải là vì yêu mà sinh hận, mà là khi người ấy đâm ngươi chết, tại sao lại khóc thê thảm như thế?” Tiểu thế tử trực tiếp nêu ra mấu chốt của vấn đề, thấy nam quý nhú mày gật gật đầu, nhưng vẫn mang theo bộ dáng hoang mang vô cùng, thì không biết nên nói tiếp cái gì cho phải.

Tiểu thế tử nhìn sang thị vệ cũng mang vẻ mặt mờ mịt, vì thế kể lại cho thị vệ nghe chuyện xưa của nam quý.

“Nam quý cùng tiểu thiếu gia? Nam nhân cùng nam nhân?” Thị vệ thần sắc thoát nhìn càng thêm đờ đẫn, tiểu thế tử duỗi tay quơ quơ trước mặt y, lo lắng cực kỳ.

Đừng có bị kinh hãi đến hóa ngu a.

“Nam nhân cùng nam nhân thì ở bên nhau như thế nào a?” Thị vệ hỏi, thanh âm không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Ổ bên nhau như thế nào? Tiểu thể tử cũng chưa trải qua nhiều sự đời nên không hiểu biết lắm, thế là quay đầu dùng ánh mắt dò hỏi nam quý.

Lão quý nghe mấy lời này xong thì sắc mặt hết sức khó coi, muốn dùng tay che miệng nam quý để gã đừng dạy hư tiểu thể tử, không ngờ nam quý sớm đã có chuẩn bị, né tránh công kích của lão, liếm liếm môi nói: “Nam nhân ở cùng nam nhân kỳ thật cũng như phu thê bình thường thôi, không khác biệt lắm, một ở mặt trên một ở dưới, người ở mặt trên kia sẽ thử hờn hển, người nằm phía dưới sẽ rên ư ư a a.”

Tiểu thể tử gật gật đầu, cái hiểu cái không mà thuật lại cho thị vệ, chỉ là kể đến đoạn sau cùng, chỗ rên ư ư a thì có chút chần chờ, bởi vì trong lòng thắc mắc đây là có ý nghĩa gì, cho nên lúc nói ra có thay đổi giọng điệu một chút, âm cuối vút cao làm thị vệ tức khắc đứng bật dậy.

Động tác đột ngột như vậy dọa tiểu thể tử hết hồn, “Người bị làm sao thế?”

“Ta..... Ta đi nhà xí.” Nghe tiểu thể tử đáp một tiếng cho phép đi, thị vệ chạy trốn chết.

“Y sao lại như vậy?” Tiểu thể tử quay đầu hỏi hai vị quý.

Lão quý híp mắt, vẫn luôn chăm chú dõi theo phương hướng thị vệ rời đi lúc nãy, sắc mặt có phần nặng nề, “Không biết.”

Nam quý thì nhếch môi nói: “Y đó nha, có khả năng đã tăng thêm hiểu biết về một số việc nhạy cảm a.”

Tác giả có lời muốn nói:

Nam quý: Người ấy vì lẽ gì vừa khóc lóc vừa đâm chết ta?

Tiểu thể tử: Trọng điểm của người hình như không đúng nha!

Thị vệ lăm bắm nói: Nam nhân cùng nam nhân...

Có cảm giác như vừa mở ra cánh cửa đến với tân thế giới a!

8. Chương 8

Trans: Hàn Du

Tiểu thể tử quyết định giúp nam quý hoàn thành tâm nguyện của gã, đương nhiên nếu như không giúp,

hắn liền bị thiên lôi đánh xuống á!

Từ nhà xí trở về thị vệ mang vẻ mặt quang minh chính đại, mắt nhìn thẳng phía trước, nghiêm nhiên là một thị vệ chân chính dốc lòng dốc sức vì chủ tử. Nếu y có thể điều chỉnh ánh mắt nhìn về phía tiểu thế tử bớt rực lửa một chút thì càng có sức thuyết phục hơn, lão quỷ nhìn rõ là muốn đánh y, đánh cho đặc biệt, đặc biệt vô cùng đau đớn nha!

Nghe nam quỷ kể, tiểu thiếu gia kia là người đến từ phương nam, tiểu thế tử liền hỏi nam quỷ, “Nếu người có thể bám theo ta, bay tới nhà ta, vậy sao không thể tự mình bay đi tìm người ấy?”

Nam quỷ nghe xong lời này, khuôn mặt anh tuấn nhuốm màu tang thương, “Nếu như ta có thể rời đi tòa thành này, thì sao còn có thể gặp được người?”

Một câu hỏi nhẹ làm tiểu thế tử á khẩu, không trả lời được.

Nam quỷ nói thực ra có biện pháp mang gã đi cùng, chỉ cần đeo bám vào người tiểu thế tử, để tiểu thế tử kéo gã rời đi. Làm như vậy, tuy rằng đối với tiểu thế tử không có gì nguy hại, nhưng hắn sẽ bị tiêu hao ít nhiều thể lực.

Tiểu thế tử thấy lão quỷ không có ý ngăn cản, thì biết thật sự là không nguy hiểm, vì thế đồng ý lời nam quỷ thỉnh cầu.

Thị vệ sau khi biết việc này có điểm đau lòng, y không nỡ để tiểu thế tử mệt nhọc nhưng càng sợ tiểu thế tử bị sét đánh, cho nên rốt cuộc cũng chẳng phản đối gì.

Tiểu thế tử đi hỏi thế tử phi có thể hay không cho mình đi xa nhà một chuyến, không cho liền giầy giụa làm nũng, chơi xấu, thế tử phi bị hắn lằng nhằng quấy rầy đến mức phải đáp ứng, nhưng trong lòng vẫn không thể yên tâm.

Tiểu thế tử ghét nhiều người đi theo hắn, vì thế kiêu ngạo vỗ ngực, “Nương, ta có thị vệ bảo hộ, không cần nhiều người như vậy đâu!”

“Không được, quá nguy hiểm!” Thế tử phi đôi mi thanh tú nhăn lại, hiển nhiên là không đồng ý.

Tiểu thế tử chưa từ bỏ ý định, tiếp tục năn nỉ ỉ ôi, cuối cùng thế tử phi đành đành, “Ta ra lệnh cho bọn họ âm thầm bảo hộ người được không?”

Âm thầm? Tiểu thế tử trông mắt khê chuyển động, lập tức đồng ý.

Sau đó... Sau đó...

Một cỗ xe ngựa tầm thường kéo theo một đoàn binh lính trang bị vũ khí cưỡi ngựa rầm rộ, xe ngựa dừng, bọn họ cũng dừng, xe ngựa chạy, bọn họ cũng chạy.

Tiểu thế tử vén màn lên thò đầu ra, ử rử cụp đuôi nói với thị vệ đang đánh xe: “Nương nữ nào gạt ta, nàng nói sẽ âm thầm bảo hộ ta, mà cứ như thế này, chẳng phải chúng ta càng gây thêm chú ý sao?!”

Thị vệ nhếch lên khóe môi, nhịn không được xoa xoa đầu tiểu thế tử một chút, lại làm bộ như mình không có làm gì mà nhìn sang nơi khác.

Y sợ bản thân mình một người bảo hộ không nổi tiểu thế tử, cho nên có nhiều người như vậy đi theo bảo hộ, làm y rất yên tâm.

Thị vệ sau khi bước ra khỏi nhà xí lần đó, luôn đối với tiểu thế tử động tay động chân, không hề ý thức được một chút thân phận mình là hạ nhân, may mà tiểu thế tử cũng không ý thức được thân phận mình là thế tử, như vậy vừa vặn thật tuyệt vời a!

Nam quý dựa vào sau lưng tiểu thế tử mà cười khúc khích, tiểu thế tử hỏi gã cười cái gì, gã chỉ mím chặt môi cố nhịn không cười nữa, khiến tiểu thế tử bực bội không thôi.

Nhanh chậm rong ruổi, một đường vừa đi vừa nghỉ, rốt cuộc cũng tới được nhà ở phía nam của tiểu thiếu gia kia, nhưng sau khi hỏi thăm lại phát hiện tiểu thiếu gia không có mặt, lại nghe nói có lẽ tiểu thiếu gia đã không còn ở nhân thế.

“Đã chết?” Nam quý chớp chớp mắt, giống như không tin vào tai mình, lòng tràn đầy nghi hoặc, hoang mang mờ mịt, chỉ lẩm bẩm, “Làm sao lại chết?”

Đại hán được hỏi chuyện kia không đành lòng nhìn bộ dáng tiểu thế tử hồn bay phách lạc, nhìn trái nhìn phải xác nhận không có ai khác, liền tiến đến trước mặt tiểu thế tử hạ giọng kể: “Nghe nói, là tự sát!”

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu thế tử: Sao ngươi không tự mình đi?

Nam quý liếc mắt một cái: Nếu ta có thể tự mình đi còn cần tới ngươi làm gì?!

Tiểu thế tử:...

Nói rất hay, rất có đạo lý, ta không còn lời gì để nói.

9. Chương 9

Trans: Hàn Du

“Tiểu thiếu gia nhà này a, vốn yêu thích nam phong nên cùng một kẻ giang hồ ở cùng nhau, nhà hán tuy không quyền thế nhưng cũng đủ giàu có sung túc, sao có thể chấp nhận làm hán hồ nháo như vậy.”

“Hơn nữa hán còn trêu chọc phải một tên đầu lĩnh sơn trại, gã đầu lĩnh bắt cả nhà hán lên núi, ép buộc hán giết kẻ nhân tình kia.”

Đại hán lại thở dài, “Không biết nên đáng thương hay đáng giận đứa nhỏ mang mệnh khổ này, hán tin lời gã đầu lĩnh, sau khi giết nhân tình thì lên núi đòi thả người, lại bị đầu lĩnh kia ép buộc thành thân.”

Tiểu thể tử liếc sang bên cạnh, sắc mặt nam quý âm trầm phảng phất ra hắc khí, trông có vẻ đáng sợ, nhin không được bèn trốn trốn núp núp ở phía sau thị vệ.

Thị vệ che chắn cho thân thể mềm mại của tiểu thể tử, trong lòng xôn xao rồi rầm lậ thường.

“Tiểu thiếu gia kia cũng là người cương liệt, ngày ấy thành thân liền tự sát, chết cực kỳ thê thảm, tự cầm đoản kiếm khoét trên bụng mình một lỗ to.” Tựa hồ như đang nghĩ tới hình ảnh lúc đó, đại hán không khỏi run lập cập, “Hán còn nói với đầu lĩnh sơn trại rằng muốn sớm một chút hội ngộ nhân tình của hán, làm gã kia tức giận đến lồng lộn!”

Nam quý thất thần, cả người đại ra không biết nhìn đến nơi nào, sau một lúc lâu mới mở miệng nói, “Hán đợi ta không được rồi, chúng ta vĩnh viễn sẽ không gặp lại nhau.”

Lòng mang hy vọng còn có thể ở bên nhau một lần nữa, cứ thế mãi mãi chờ đợi, nghe đau lòng biết bao nhiêu.

Tiểu thể tử nhú mày, muốn an ủi nam quý một chút nhưng nói gì cũng không nên lời.

Đại hán chợt nhìn thấy ai đó, ánh mắt lập tức lộ vẻ chán ghét, “Vừa đúng lúc, kẻ kia chính là sơn trại đầu lĩnh, không còn chút gì về uy phong năm đó, giờ như kẻ ăn mày ngu đại.”

Thị vệ dõi theo hướng nhìn của đại hán, một nam nhân đầu bù tóc rối ngồi xổm ở góc tường, người run bần bật, miệng cứ lẩm nhẩm nhắc đi nhắc lại, “Ta không ép người, ta không bao giờ ép người nữa, người trở về được không.”

Sau khi than dài một tiếng “rõ là tạo nghiệt a”, đại hán liền lắc đầu bỏ đi, nam quý nhìn nhìn nam nhân ở góc tường, cười lạnh một tiếng, “Ta trước nay luyện tiếu làm hán khóc, còn người lại chỉ biết làm hán khóc.”

Luyến tiếc làm hấn khóc? Tiểu thế tử vô ý thức thốt lên thành tiếng, thị vệ nghe thấy, trên mặt hiện vẻ phức tạp.

Nguyên nhân chính là vì luyến tiếc, cho nên thời điểm người ấy rơi nước mắt, nam quý nhớ thật kỹ, điều đó trở thành chấp niệm, khiến gã nhập ma hóa quỷ. Cuối cùng mọi việc kết thúc thật cay đắng, đáng buồn biết bao nhiêu.

Thân ảnh nam quý dần trở nên trong suốt, tiểu thế tử duỗi tay muốn chạm vào thì chỉ bắt được hư không, nam quý cười, vẫn như cũ cười đến mức không kèm chế được, “Trước khi ta biến mất, nói cho người nghe một bí mật cuối cùng nha.”

Quý vốn không khóc được, cho nên gã chỉ có thể cười, cười đến thập phần sảng khoái.

Không biết vì lẽ gì, tiểu thế tử nhìn gã như vậy thì trong lòng thấy khó chịu vô cùng, “Người nói đi.”

“Kỳ thật, lão quý nhà người a ... cũng là lệ quỷ.”

Hồn phi phách tán mỵ lệ đến thế sao? Như tinh tinh điểm điểm rơi nhẹ nhàng trong không khí rồi chợt tan biến, nam quý cứ như vậy mà thành hư không.

Tiểu thế tử tâm trạng đầy hoang mang lên đường trở về cùng thị vệ, khi hồi phủ thì thấy lão quý ngồi ngay ngắn trên ghế, cười cười nhìn bọn họ.

“Xem ra tiểu tử kia nói hết cả rồi.”

Tiểu thế tử hơi hé miệng muốn nói gì đó nhưng lại bị lão quý đánh gãy, “Ta đúng là đã lừa người.”

Thị vệ lần đầu tiên cảm thấy ảo não vì chính mình không có thiên phú dị bẩm giống tiểu thế tử, nhìn biểu tình sắp khóc đến nơi trên mặt tiểu thế tử, làm y có cảm giác như trái tim mình bị một bàn tay vô hình nào đó siết chặt.

Siết mạnh đến đau nhói.

Lão quý thấy thị vệ phản ứng như thế này ngược lại vô cùng yên tâm, đối với tiểu thế tử trịnh trọng nói:

“Chấp niệm của ta... là người a.”

Tác giả có lời muốn nói:

Thị vệ: Túc phụ sắp rơi nước mắt, ta đau lòng a!

10. Chương 10

Trans: Hàn Du

Thời điểm tiểu thế tử mới ra đời, thế tử ra ngoài gặp chuyện bị hại. Mất thấy con mình không còn bao nhiêu thời gian, thế tử phi cùng thế tử gia gấp rút rồi loạn chạy chữa, vội thỉnh một đạo sĩ tới xem.

Đạo sĩ kia cũng là người có đạo hạnh, bấm tay tính toán nói rằng nếu muốn cứu thế tử cũng chỉ có thể lấy thọ mệnh của người khác thay thế.

Thế tử phi lập tức liền đứng dậy nói chính mình nguyện ý đem thọ mệnh cho thế tử, đứa nhỏ này không chỉ là con trưởng của nàng, mà còn là chỗ dựa cho toàn bộ thế tử phủ. Nếu thế tử xảy ra chuyện, thế tử phủ sợ là cũng không giữ được.

Đạo sĩ lắc đầu, phủ quyết yêu cầu của thế tử phi, giải thích rằng cho dù thế tử phi lấy thọ mệnh cho thế tử thì cũng không đủ. Đạo sĩ không phải ám chỉ thế tử phi còn sống không lâu, mà vì thế tử đã nhược quán, thế tử phi tuổi tác cũng đã cao, rất khó khăn mới sinh hạ được tiểu thế tử, nếu còn lấy đi một nửa thọ mệnh e là...

Nhìn thế tử phi nước mắt đầm đìa, đạo sĩ thở dài, duỗi tay chỉ vào tiểu thế tử, “Chỉ giữa người thân với nhau mới có thể dịch thọ, mà trước mắt người thích hợp nhất cũng chỉ có tiểu thế tử.”

Thế tử phi trực tiếp lặn ra hôn mê bất tỉnh, thế tử gia nhắm mắt rồi lại mở, ánh nhìn lạnh như băng, hạ quyết tâm nhờ đạo sĩ dịch thọ.

Phương pháp dịch thọ yêu cầu cần có thiên thời địa lợi, lại không lường được kẻ muốn xem thế tử phủ rơi đài nắm bắt được tin tức, lập tức cho người ám sát tiểu thế tử.

Lão quỷ lúc ấy là quản gia ở thế tử phủ, bạn tri kỉ cùng thế tử gia, vốn là giang hồ lãng khách, sau lại dừng chân nơi đây, một lòng trung thành cung phụng thế tử gia.

Lão quỷ trước sau vẫn luôn cẩn thận cảnh giác, bảo hộ tiểu thế tử an toàn. Lần đầu tiên sát thủ thất bại tay không trở về, thế nhưng lần thứ hai bọn chúng phải ra nhân thủ đồng đảo hùng mạnh.

Song quyền khó địch nổi bốn tay, lão quỷ thân mình bị thương nặng, mặt khác binh lính bảo hộ tiểu thế tử đã bị diệt sạch toàn bộ. Mục tiêu của sát thủ đích thực là tiểu thế tử, cho nên thấy lão quỷ trọng thương không thể cử động thì chẳng thèm chú ý đến.

Lúc giờ tay chém đao xuống, thì không biết lão quỷ lấy từ đâu ra khí lực, vận một chiêu đẩy sát thủ văng ra. Thật giống như hồi quang phản chiếu trước khi chết, lão bùng nổ vũ lực đến cường đại, đánh cho sát thủ trở tay không kịp, thẳng tay giết chết kẻ nọ vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Hai sát thủ còn lại nổi lên sát tâm. Đợi lão quỷ kiệt sức, bọn chúng xông đến chém đứt lìa tứ chi lão, tiếng kêu thê lương thảm thiết của lão làm đạo sĩ cùng thế tử gia vội chạy đến không khỏi rùng mình.

Thiếu chút nữa thì tiểu thế tử bỏ mạng, may có đạo sĩ liên hợp cùng binh lính tiếp viện giết hết sát thủ. Lão quỷ nay đã không còn tứ chi, đầu tắt thở mắt vẫn mở trừng trừng, nhìn chăm chăm về phương hướng của tiểu thế tử, tựa hồ như không cam lòng.

Thế tử gia tự nhốt mình trong phòng không ăn không uống suốt một ngày đêm, ngày hôm sau liền đem lão quỷ đại táng.

Sau đó mấy ngày quan viên chủ mưu bị buộc tội xét nhà, đạo sĩ thành công thực hiện dịch thọ, thế tử sau khi tỉnh lại biết được công lao là do đệ đệ ruột thịt, trong lòng thấy phức tạp xen lẫn đau lòng. Cũng bởi vì vậy mà cả nhà đều sủng hấn, hy vọng cả đời hấn hỉ nhạc vô ưu.

“Nguyên lai ta tưởng sẽ bảo hộ ngươi một đời, bất quá hiện tại xem ra là ngươi không cần ta, có người nguyện ý thay thế ta.”

Lão quỷ lắc đầu, lại có chút hận sắt không thành thép mà răn đe, “Ngàn vạn không thể để y ăn mình nhanh như vậy nghe chưa!”

“Ai?” Tiểu thế tử hỏi một câu như vậy, rồi đột nhiên phát hiện cái gì, quay đầu nhìn về phía thị vệ.

“Hấn thích ngươi.” Lão quỷ nói xong thân thể bắt đầu trở nên trong suốt.

Tiểu thế tử có chút chần chờ mới tiến lên giả vờ ôm lão quỷ một chút, đầu giống như thật sự đụng tới lão quỷ mà cọ cọ, “Cảm ơn ngươi, lão quỷ.”

Lão quỷ yêu thương trêu mến sờ sờ đầu tiểu thế tử rồi cũng hoàn toàn biến mất.

Thị vệ không dám lên tiếng quấy rầy. Qua hồi lâu tiểu thế tử mới quay đầu lại hỏi y, “Có phải ngươi thích ta hay không?”

Chuyện đã đến lúc này, nhưng y vẫn không tự chủ được mà đỏ mặt.

“Đúng vậy!”

11. Chương 11: Phiên Ngoại

Trans: Hàn Du

Mấy tháng sau, tiểu thể tử một hai não loạn đòi thành thân, làm thể tử phi sợ hãi vô cùng, hơn nữa đối phương không những là nam nhân, mà còn là thị vệ trong phủ!

Nhất định không thể đồng ý!

Nhưng sau khi tiểu thể tử đúng lý hợp tình nói lớn hai chữ dịch thọ, những người đang phản đối ở đấy đều héo hắt đi.

Rốt cuộc tất cả mọi người đều biết tiểu thể tử sẽ thành thân cùng thị vệ.

Thành thân ngày đó, nơi nơi trang hoàng đỏ rực, không khí tràn ngập mừng vui. Bởi vì đây là thành thân giữa hai nam nhân, nên cũng hoàn toàn không có tục lệ một người chờ người kia vào động phòng.

Hai người cùng nhau ở tiệc rượu ăn uống no đủ, rồi làm trò trước mặt mọi người, tiểu thể tử duỗi ra cánh tay, thị vệ liền đem tiểu thể tử ôm vào ngực, đi thẳng một đường về động phòng.

Mọi người: “...”

Không ngờ tiểu thể tử phóng đảng đến như vậy.

Tiểu thể tử say rượu nên đầu óc hơi mơ hồ, trên làn da trắng hồng hiện lên điểm đỏ ửng, đáng yêu đến mức làm hạ thân thị vệ trở nên căng thẳng.

Ánh mắt mơ màng nhìn đến thị vệ, tiểu thể tử chép chép miệng, “Hôn ta.”

Hảo đi, vốn là không phải Liễu Hạ Huệ thị vệ uống rượu giao bôi cực kỳ qua loa liền cùng tiểu thể tử hưởng thụ đêm đẹp giá ngàn vàng.

Rốt cuộc... xuân tiêu nhất khắc thiên kim sao.

– HOÀN PHIÊN NGOẠI –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-the-tu>